

Zdravím, Mistryně.
Když jsme šli
do základní školy,
kde jste
rozdávala ty peníze,
vzpomínáte?
Manželka starosty ke mně
přišla a řekla: „Prosím,
řekněte Mistryni, aby to teď
zastavila, mohlo by to být
nebezpečné. Pak by mohli
lidi přicházet víc a víc.
Řekla jsem: „Dobrá.“
Pak jsem Vám to řekla a vy:
„To je v pořádku, jen
zbyteček.“ A ona se ke mně
otočila a řekla:
„Jen mám o ní obavu.“
Řekla, že se jen bojí
o Vaši bezpečnost.
(Rozumím.)
A pak mi řekla:
„Jsem tak vyvedená z míry.“
Vy, Mistryně,
děláte pro lidi tolik věcí.
Měla pocit,
že toho nedělá dost.
(Ne.) Já jsem řekla: „Ne,
prosím, to neříkejte.
Jste tak milující,
pozvala jste Mistryni.“
Ano, ona to dělá stále.
Ano, to tenkrát řekla.
Dobrá, dobrá.
Ne, byli tam
lidé, kteří byli jen...
chudí lidé
a rozdávali jsme,
dokud jsme mohli,
takže je to v pořádku.
A když jsme neměli,
tak jsme neměli.
Oni to vědí.
Vlastně jsem
vyprázdnila svoje kapsy
a vyprázdnila jsem i vaše.
Všichni ale byli šťastní.
Prosím, žádejte je zpět, ano?
– tady od rezidentů.
Nebojte se,

nejsou to jeho peníze,
jsou to všechno moje peníze,
– jen si je vezměte, ano?
(Dobrá.) Vezměte si je zpět,
peníze, které jste mi ten den
půjčili, ano? (Dobrá.)
Prosím, prosím, ano.
Máme další příběh, odehrál
se před výstavištěm
v Cancúnu. Bratr
z Formózy (Taiwanu) jezdil
každý den na výstaviště do
Cancúnu (Výstaviště, ano.)
aby distribuoval...
Před výstavištěm.
Teď je pryč, proto vyprávím
ten příběh já. (Ano.)
Říkal, že roznášel
letáky a další věci
a taky trika a byli
tam dva policajti,
jeden v uniformě
ho požádal o 30 triček
a ten druhý, který
byl jen v civilu,
říkal, že je
taky policajt, požádal
o dalších 30 triček,
a oni mu řekli:
„Žádáme o tato trika, nejen
pro fyzická trika samotná,
je to pro duchovno.“
Policajti
jsou tady velmi chytří.
Velmi inteligentní a taky
velmi osvícení.
Mnoho lidí ke mně přišlo,
abych jim podepsala knihy,
ve vesničce.
Dokonce šerif s hvězdičkou.
Taky zmínili,
že když nosí ta trika...
Ano, samozřejmě,
půjde je předat
svému týmu
a oni říkají, když každý
z nich bude nosit toto triko,
bude jim to připomínat,
co tady děláme
a k čemu to je.

To je tak dojemné.
Dobrá.
Veganské proslovy.
Dobrá.
Zdravím, Mistryně.
My Korejci,
asi 34 Korejců
tentokrát přijelo
a většinou jezdí ven
před výstaviště v Cancúnu
s bannery
a stojí tam.
Říkali:
„Přijeli jsme sem pracovat,
ale vypadá to, jako
bychom tady byli v Nebi.
Všichni nás podporují,
dokonce tam stojí,
mávají rukama,
troubí a ukazují nám
rukama znamení,
(Znak míru.)
znak míru a taky nám posílají
pusinky. Někdy objetí...
Posílají vám pusinky?
Objímají vás, ano.
Říkali:
„Mám pocit, že je tady Nebe.
Jak to, že nás všichni
tak (Podporují.)
vítají a podporují?“
(Ano, podporují.)
Vypadá to, jako by říkali,
že květina je již připravená
se otevřít?
Jen malý dotek,
a přijmou to.
Dobrá, ano.
Mexičané jsou velmi
otevření, velmi otevření,
velmi čistí, proto.
Jsou v srdci velmi čistí.
Možná jste slyšela ten příběh.
První den...
když jsme se tam dostali,
policajti byli seřazení.
(Samozřejmě.)
Všichni byli seřazení
a cesta před nimi
byla celá zablokovaná, že?

Ten den jsem tam přijela
a přemýšlela jsem:
„Co uděláme?
Dám jim nějakou limonádu.“
Měli jsme dvě velké lahve
limonády, že?
Jak velké? (Jen, jen...)
Tak hodně, policajti...
Dvacet litrů, 20 litrů.
(Dvacet litrů.)
Ano, ano, 20 litrů
a policie...
Kolik skleniček limonády
z toho uděláte?
Kolik skleniček
z 20 litrů?
Nevím,
můžeme dát možná
100 lidem.
100 policistům. Dali jsme...
Z těchto dvou lahví?
Ano, ano, ano. (Dobrá.)
Máme malý... co to je,
džbán? Džbán. (Džbán.)
Ano, džbán, ano.
A pak jsme jen... Ano.
Ten je velký.
A pak jsme
dávali jednomu za druhým.
Poznala jsem poprvé
policajty se zbraněmi a byli
tak vystrašení, když jsem se
k nim ale přiblížila, podívala
jsem se jim do obličeje,
byli tak upřímní a nevinní.
A pak si
všichni vzali, řekli:
„děkuji“,
„Děkuji, děkuji.“
A pak následující den
v novinách,
viděla jste to, říkali:
„Vietnamská dívka
se setkává s Robocpem.“
Něco takového.
Proč robotem?
Vypadali velmi
vystrašeně,
(Rozumím.)
všichni ozbrojeni. Ano. Ale...

Samozřejmě,
že museli první den,
museli dělat ochranu.
Bylo tam hodně VIP
z celého světa.
Museli cítit
velké napětí.
(Ano.) Ano.
A pak jen za jeden den
jsme se dostali
přímo před výstaviště
v Cancúnu. (Ano.)
Druhý den nám
dovolili, abychom se...
(Vyměnili.) vyměnili.
Ano. Ano.
Protože to poznali.
Je to jen jejich práce, kterou
musí dělat. Dobrá. (Ano.)
Taky v tom ale „cítíli“
něco dobrého.
Ano? (Dobrá.)
Jsou taky vycvičení,
aby rozpoznali
dobro a zlo.
Většinu policistů
má taky velmi vysoké
intuitivní citění, proto
jsou velmi soustředění
na svou práci.
Dokonce poznali
naši dodávku,
proto říkali, že když pojedou
naše dodávka s naším autem,
nechají nás jet dovnitř.
A další auta, ne. Ano.
Každý den
se vraceli z práce,
z distribuování letáků
a vyprávěli hodně příběhů.
Chtěli se fotit,
chtěli si potřásat rukama...
Taky říkali,
nebo slibovali: „Dobrá,
stanu se vegetariánem.“
Velmi rychle. (Ano.)
Proto jsem překvapená.
Proč překvapená?
Nevím,
je to tak jiné než v Koreji.

Já vím. Jinde taky,
nejen v Koreji. (Ano. Ano.)
Říkala jsem vám to, proto
tolik miluji Mexičany.
Skutečně miluji Mexičany.
Ano, říkali,
že některé sestry v Koreji
to dělají každý den,
téměř každý den
rozdávají, a je to těžké.
Ale tady, všichni si je berou!
Proto řekli: „Jsme za vše
v Mexiku odměněni.“
Jsme odměněni,
(Ano, jsme odměněni.)
v Mexiku. Ano, ano, ano.
Pak je to dobré.
Ano? (Ano.) Dobrá.
Mistryně, jsou to skvělé
zprávy, krásné zprávy,
že jste přijela do Mexika,
protože tak všichni z nás
v Jižní Americe,
Střední Americe,
získáme hodně požehnaní.
Nevíte, kolik
radosti nám to udělalo,
že jste se rozhodla
přijet do Mexika,
protože to bude
vyzařovat mnohem víc světla
do celého tohoto
amerického kontinentu.
Děkujeme, Mistryně.
Rádo se stalo,
rádo se stalo.
Milujeme Vás!
Mistryně, ona říkala,
že je velmi dobré,
že jste přijela sem,
do Mexika, protože
tak vaše světlo
osvítí celou Jižní Ameriku
i Střední Ameriku.
A velmi nás potěšilo,
když jsme se dozvěděli,
že jste sem přijela,
protože jsou si jisti,
že se ta věc stane,
proto je Vám velmi

vděčná za všechno
požehnutí, Mistryně.
Je to mé potěšení,
má drahá. Dobrá.
Některí lidé musí odjet.
Některí lidé se musí zbalit,
nebo něco, ano?
Protože hotel
je velmi drahý.
Výrazně jsem psala
Foreign Group, abych jim
řekla: „Nechci
prezidentské apartmá,
chci jen normální pokoj.“
Pronajali mi ale,
jak víte,
prezidentské apartmá.
Nechci ho, protože je
velmi drahé.
Ano. Chci použít peníze
na jiné věci,
aby pomohly světu,
nejen pro mé pohodlí.
Jen když je to nutné,
ne že bych byla asketa,
kdykoli to ale můžeme
zvládnout s menším
komfortem, udělám to,
kdykoli můžeme.
Zadruhé, protože
prezidentské apartmá
je vždy velké a dlouhé –
velké, velké.
Z mojí kuchyně
na toaletu je to
asi kilometr.
Měla jsem takový pocit,
když jsem ho poprvé viděla.
Byla jsem už tak unavená
a musela jsem chodit.
Pokaždé, když jdu
do koupelny, musím
oběhnout velkou postel
královské velikosti, abych
se dostala do koupelny.
Dokonce i v ložnici,
když si chci vzít...
Protože jsou tam dva stoly,
dva malé stolky,
musím dát něco

na tento stůl
a něco
na druhou stranu postele.
A když něco chci,
musím obíhat kolem...
Kilometr čtvereční
velkou královskou postel.
Zdá se mi tak velká.
Protože doma nemám postel,
nejsem zvyklá
obcházet takto jako
kolem planety.
Planety. Planety.
Planeta.
Ano. Tak to vnímám.
Když jsem tam bydlela
už jeden týden, dobrá,
zvykla jsem si na to trochu,
A dobrá, není to tak špatné.